

POP

NR. 9 • 1966 • 2. ÅRG. • KR. 2,50

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● **Festlige artikler om**
Chris Farlow ● Michael McCartney
Paul og Barry Ryan ● Nancy Sinatra

EXTRA: ALT OM WALKER BROTHERS

TOP POP

Redaktion, annoncer og ekspedition:
Linnesgade 25, København K.
Telefon Minerva 1650
Udgiver: Jørgen Lademann
Redaktør: Carl W. Bærentzen
(ansvarshavende overfor presseloven)
I redaktionen: Lena Arboe-Rasmussen
Annoncechef: Max Pilow
Tryk: Fr. Martin, Christiansfeld
Løssalgspis pr. nummer: kr. 2,50
Top-pop udgives af forlaget Skrifola a/s
i samarbejde med månedsbladet
Vi Unge/Film-journalen og udkommer
den 15. i hver måned.

**FORSIDE: THE KINKS – over-
raskelsernes gruppe – nåede at-
ter en 1. plads på de engelske
hitlister.**

Jet kort

OM PLADER

Kinks bliver nu også bedre og bedre. Deres nyeste singleplade, »Sunny Afternoon«, er meget Lovin' Spoonful-inspireret. Det er – som sædvanlig – Ray Davies, der er ophavsmand til værket. At der er krummer i ham, turde tydeligt fremgå af både denne og de seneste af hans kompositioner. Det er slet og ret begavet pigtråd.

Whatever happened to Donovan? Englands førende folkesanger har været lidt træg med pladeudgivelser på det sidste. Alle de seneste singler i Danmark er pluk fra hans LP'ere. Vi venter stadig spændt på »Sunshine Supermen« – Donovans hyldest til John Lennon og Paul McCartney. Kommer den mon nogen sinde?

Diverse kunstnere rundt omkring elsker at sole sig i popularitetslyset fra de engelske pigtrådsmarker. Nu også Dario Campeotto, der leverer en dansk oversættelse af Manfred Mann-topperen »Pretty Flamingo« – på dansk »Lille Pernille«. Frygteligt!

Manfred Mann ÷ Paul Jones, har fået udgivet en bemærkelsesværdig god EP med 4 specielt arrangerede instrumental-udgaver af forskellige kendte pop-numre. Manfred Mann og hans gruppe ejer alt det, de fleste grupper savner:

originalitet, vitalitet, spilleglæde – og kunnen. Nogen stor sælger bliver pladen næppe, dertil er den for speciel og jazzificeret, men den placerer i hvert fald Manfred Mann Group som et af Englands førende big bands. De kunne såmænd godt slå sig ned i jazzhus Montmartre, uden at en sjæl ville indvende noget. Det siger lidt om kvaliteten. Hør pladen og døm selv.

Animals er mere aktuelle end nogen sinde med deres nye album, »Animalism«. Velarrangerede numre i specielt Animals-udstyr, en lækkerbidsken for enhver kommerciel R&B-fan. Der er numre som »Sweet Little Sixteen« og »One Monkey Don't Stop No Show«, men i det hele taget er alle numrene vellykkede – selv den noget specielle »Clapping Song«, hvorpå man ikke benytter andet end hænderne til instrumentering. Deres bedste album til dato.

... de er sandheden

To unge londonere har dannet en duo og kalder sig nu selv The Truth. Hvad de egentlig hedder, er de færreste klar over. De selv oplyser ikke deres rigtige navne – siger blot de er The Truth. Hvorom alting er – de to har med deres første plade »Girl« fået en fin placering på de engelske hitlister. Hvis successen ikke holder, hvad den lover? Så går de tilbage til deres tidligere arbejde – som dress-men.

Cliff Richard, idol for millioner, er for tiden mere populær i sit hjemland, England, end nogen sinde. Grunden er den, at han i forsommeren, da den amerikanske evangelist Billy Graham var i London, optrådte ved samme lejlighed med nogle gospelsange.

Det er, navnlig i de senere år, blevet kendt, at Cliff interesserer sig meget for religion, og også, at han aldrig er bange for at indrømme det. Han talte også til den store forsamling – ca. 25.000 mennesker – i Earls Court. Bagefter gik Cliff sammen med Billy Graham udenfor, for der at tale til ca. 5000 mennesker – mest teen-agers – som ikke havde haft mulighed for at komme indendøre.

Om sin »optræden« sagde Cliff bagefter: Jeg har aldrig nogen sinde været så nervøs. Vi havde overhovedet ikke haft generalprøve eller prøve i det hele taget.

Men klarede sig gjorde samme Cliff alligevel.

CLIFF'S KORSTOG med Billy Graham

En meter øl til Steve

Steve Winwood, der er en temmelig vigtig bestanddel af The Spencer Davis Group, blev for nylig 18 år og drak da en meter øl. Begivenheden fandt sted i Shakespeare pub'en i nærheden af de fires kontor i West End i London og blev overvåget af de tre øvrige medlemmer Peter York, Spencer Davis og Muff Winwood. I øvrigt var glasset en fødselsdagsgave fra dem.

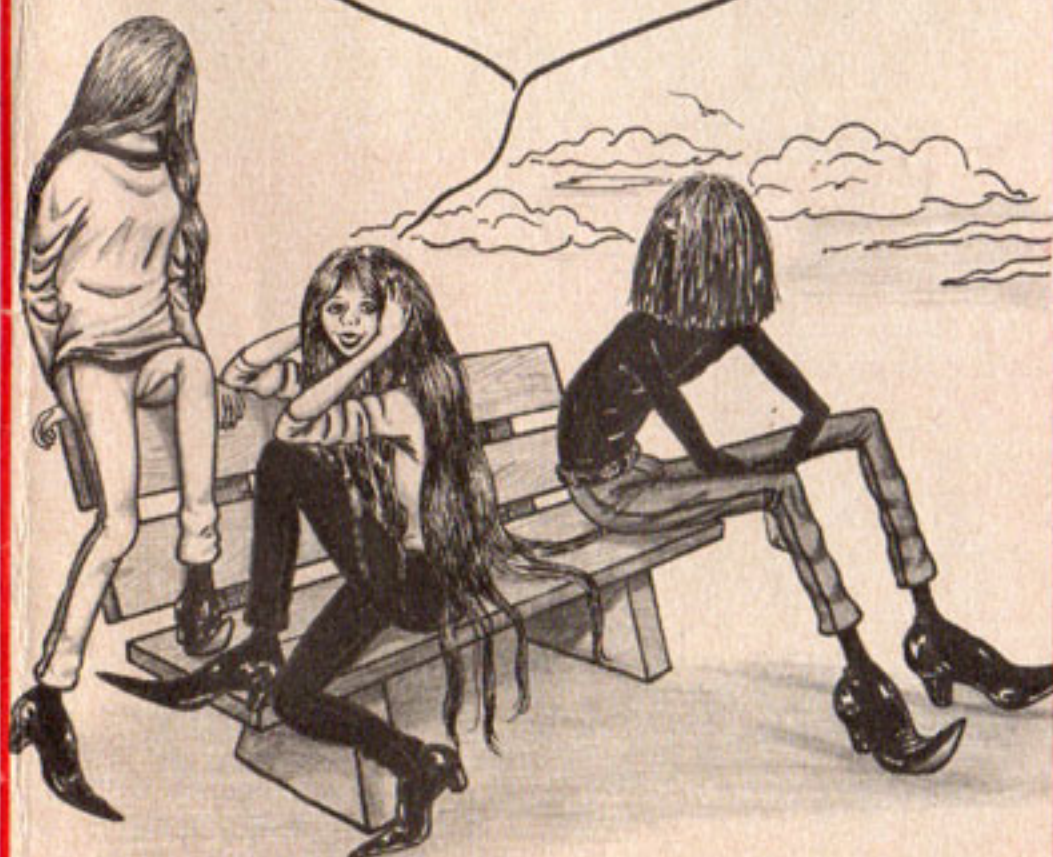

Spotlights hedder et pop-orkester fra Sorø, der foretrækker og spiller i Spotnicks-stilen. Gruppen spiller, som Spotnicks, på hjemmebygget anlæg. Den side af sagen står den 20-årige singleguitarist Hans Jacob Aagård for. Han kender lidt til forstærkere, da han til dagligt læser til elektroingeniør. Højtaleranlægget er bygget af rytme-guitaristen Søren Ferdinandsen, der er skibsbyggerlærling. Bassisten Peter Axelsen, der er i lære som me-

I hælene på Spotnicks

Problemer i en hårfager tid

Jeg er så forelsket i ham der.
Hvordan mon han ser ud?

kaniker, plejer og passer gruppens bil, så den ikke får motorstop på vej ud i et engagement. Sangeren Jens Amdrup Laursen, 21 år og boghandlerelev, ordner den pengemæssige side af sagen. Endelig har trommeslageren Vagn Hansen fået som hovedopgave at skaffe orkestret fans. Det klarer han efter sigende meget pænt.

Spotlights spiller mest på Sjælland og Falster, men har også et par gange været et smut i Jylland. Sædvanligvis overkommer gruppen 2-3 engagementer pr. uge. Gruppen deltog i Sjællandsmesterskabet, - dog uden at blive placeret. Sangeren Jens Amdrup Laursen har også deltaget i Ungdommens Parkdans' Pop-Festival i 1963, hvor han blot løb af med 1. præmien foran bl. a. Peter Belli, der dengang var medlem af gruppen The Treffers. Gruppens første plade vil komme på markedet til efteråret. Til den tid regner Spotlights også med at have fået orgel med i instrumenteringen.

Sjovt nok eksisterer der også i Jylland - nærmere betegnet Randers - et orkester, der kalder sig Spotlights. Nu har de sjællandske Spotlights imidlertid fået navnet indregistreret i Varemærkenævnet, så de jyske Spotlights må se sig om efter et nyt navn.

j. k.

DANMARKS TOLV TOP POP ORKESTRE

KÅRES AF TOP POP's LÆSERE

Vil I være med til at kåre Danmarks tolv TOP-POP orkestre. I skal blot indsende et åbent brev-kort, hvorpå I skriver hvilken dansk gruppe, I synes er bedst. Mærk venligst kortet: TOP 12, send det til TOP POP, Linnésgade 25, København K, og husk endelig tydelig afsender-adresse. Det åbne brev-kort skal være TOP POP i hænde senest den 5. oktober 1966, og navnene på de 12 mest populære orkestre vil så blive bragt i TOP POP nr. 12.

TOP CHANCE

Inden for de fans, der har stemt på den gruppe, der får de fleste stemmer - og vil blive kåret til TOP POP GRUPPE 1966 - vil der blive trukket lod om: En aften med favoritterne.

Send det åbne brev-kort allerede i dag og vær med til at kåre årets TOP POP GRUPPE.

HUSK 5. oktober er absolut sidste frist.

THE HOLLIES

den dygtige engelske gruppe har endnu engang - med deres nyeste BUS STOP - vist, at de er i stand til at toppe hitlisterne.

• **PAUL • JOHN • GEORGE** •

3/4 af de verdensberømte BEATLES fejrer udsendelsen af deres nye plade i det grønne.

DAGENS MAND I ENGELSK RHYTHM & BLUES

Ingen kan vist siges at være mere ansete i dag i engelsk Rhythm & Blues end lige netop Chris Farlowe. Sammen med sin gruppe The Thunderbirds er han et af de navne, man regner med. Han har netop skrevet kontrakt med selskabet Immediate om udgivelse af en lang række plader. Immediate-selskabet ejes som bekendt af Rolling Stones' rapkæftede manager, Andrew Oldham. Den første er udgivet og hedder »Out of Time« – det er der ikke noget mærkeligt i, men melodien er skrevet af det efterhånden kendte komponistpar Jagger/Richard, og Mick Jagger har desuden produceret pladen. Chris Farlowe siger om ham: Det er vidunderligt at samarbejde med Mick Jagger. Han har nogle aldeles pragtfulde ideer og ved, hvordan han skal få dem gennemført. De fleste solister og grupper har vrøvl med deres producenter – jeg er undtagelsen. Jeg håber, Mick Jagger kommer til at producere mange flere plader for mig.

Chris Farlowe hedder ifølge det engelske skattevæsen rigtigt John Henry Deighton. Han er efter eget udsagn født et eller andet

sted i Essex den 13. oktober 1940. Hans stemme gik allerede i overgang, da han var 10 år. Det var meget godt, da den dybere stemme var ideel for den stil, Chris Farlowe foretrak. Hans egentlige start i show business begyndte, da han var 13 år. Han kunne spille lidt guitar og startede sammen med sine kammerater John Henry Skiffle Group. De vandt alle amatørkonkurrencer i omegnen og tjente nogle gode lommepenge.

– Selv om jeg kun var 13 år, havde jeg en stemme, der burde tilhøre en sværvægtsbokser, siger Chris Farlowe.

Skiffen var på retur og gruppen blev opløst og gendannet et par gange. Til sidst startede Chris sin egen beat-gruppe, Thunderbirds, der skulle tjene så mange penge, at de havde råd til en amerikansk sportsvogn af samme navn.

Gruppen spillede halvprofessionelt i mange år, men blev endelig i 1962 helprofessionelle og tiltrådte et engagement på en måned i Frankfurt i Tyskland. Da han kom hjem fra

engagementet, mødte han Rik Gunnell, der blev hans manager. Rik Gunnell er ejeren af de store klubber Flamingo og Ram Jam Club. I oktober 1965 stødte Rik Gunnell på Andrew Oldham, der plejede at være opvasker og hot-dog-fremstiller i Flamingo. Andrew var i mellemtiden blevet manager for Rolling Stones. Han fortalte Rik planerne om det nye pladeselskab, han tænkte på at starte. Rik Gunnell havde i længere tid interesseret sig for Oldhams karriere, og efter hans mening var Oldham lige så god til at sælge orkestre som til at lave hot-dogs, så han overlod ham to af sine bedste grupper.

En af disse var Chris Farlowe & The Thunderbirds.

Det blev til en single, en EP og en LP i løbet af meget kort tid. EP'en indeholdt en anden Jagger/Richard-ting, nemlig »Satisfaction«. Chris Farlowe har mange prominente fans. Vi behøver blot at nævne George Fame, Eric Burdon, Alan Price og Spencer Davis. Det er vist meget få, der kan nævne så gode navne mellem beundrerne – men Chris Farlowe kan altså j. k.

ENGELSK POPPIGE

med
Sukces i Østen

I 1961 dukkede et nyt navn op på den engelske hit-liste – Helen Shapiro. Pigen bag navnet var netop fyldt 15, da hendes anden plade »You don't Know« blev en fuldtræffer af de helt store og på få uger blev placeret som en sikker nummer 1 i England.

Sådan noget skal selvfølgelig give reklame, og det var netop, hvad det gav i Helen's tilfælde. Inden længe havde hun hundredvis af tilbud om engagementer, så hun faktisk talt kunne vrage og vælge mellem de bedste.

»You don't Know« gik videre til det europæiske kontinent og USA og inden et par måneder fik Helen overrakt en guldplade ved en stor pressereception. Hendes follow up til guldpladen blev »Walking Back to Happiness« – der nåede et totalsalg i nærheden af den halve million og sikrede en sølvplade. Herefter kom endnu et par træffere og ved årets

udgang kunne Helen Shapiro prale af titlen 'Årets mest lovende navn'.

I 1962 blev der lidt stille omkring hende, men dog ikke mere end hun fortsat var det store trækplaster ved koncerter rundt om i England. Så sent som ved udgangen af 1963 stod hun øverst på plakaten og længere nede kunne man finde en lille notits om 'De dynamiske »Love Me Do« Beatles'. Jo, det var sandelig tider for den små Helen.

Hendes albums solgte og sælger fortsat godt – noget der siger, at folk kan holde ud at høre 12-14 numre med en uden at blive overmættede. For øjeblikket koncentrerer hun sig om markedet i det fjerne Østen.

I byer som Hong Kong, Singapore, Manila og Tokio er hun et stort navn, så stort, at hun kan præstere velkomstscener i bedste Beatlesstil. Teenagerne der – og deres forældre med for den sags skyld – er helt vilde med Helen, der nu er blevet 19 år.

Hun er også interesseret i et engelsk comeback og leder med lys og lygte efter egnet indspilningsmateriale. Hun håber hendes gode ven, John Schroeder, kan hjælpe hende med det rigtige. Det var nemlig ham, der var manden bag gennembrudspladen »You don't Know«. Hun hører ganske givet til den bedre halvdel af de kvindelige engelske solister og er bestemt ikke dårligere end Sandy Shaw og Dusty Springfield, så en skønne dag står hun nok atter med en af de eftertragtede sølvplader i hånden eller endnu bedre – en guldplade. j. k.

Den ikke helt almindelige tyske beat-gruppe GERMAN-BONDS arrangerede forleden et mindre party for venner og bekendte. Efter en del øl og et par snaps fandt man ud af, at man ville ud i det fri og skyde fugle. Det morede man sig med i nogle minutter, men noget nyt skulle prøves. Guitaristen stillede sig op som Wilhelm Tell's søn med et æble på hovedet. Det første skud spaltede æblet, der faldt til jorden. Ved det næste skud lød der et skrig fra Rainer Degner. Både æblet og Rainer faldt til jorden – æblet i hel tilstand – Rainer med et skudsår i hovedbunden. Gruppens manager, Jens Engelhardt, fik den sårede guitarist stoppet i en hyrevogn og kørte hurtigt til det nærmeste hospital. Den vagthavende læge beroligede med, at det kun var et lettere skudsår, som han hurtigt kunne sy sammen. Desværre blev han nødt til at tage en del af Rainers manke, hvis arbejdet skulle laves ordentligt. Det ville German-Bond-medlemmet ikke gå med til, for ham var håret vigtigere end et mindre skudsår. Med et par klemmer i såret forlod han hospitalet og kørte hjem og festede videre til den lyse morgen.

I SØGELYSET

v/ Jørgen Kristiansen

Så kan TOP POP igen præsentere et par billeder af nye navne i engelsk Top-Pop. Det er Rhythm & Blues Incorporated og Riot Squad, der begge går frem med stormskridt. Rhythm & Blues Incorporated, der selvfølgelig spiller Rhythm & Blues, er de langhårede herrer ved plankeværket og Riot Squad, der tøjet, præsenterer sig selv siddende på en trappe. Vi bringer mere om grupperne, når de begynder at vise sig på hit-listen – og det går ind for op-art, som det vil fremgå af gør de sandsynligvis inden længe.

Man kan uden at overdrive godt sige, at Georgie Fame er et af Englands bedste og mest stabile top-pop-navne. Pop er måske så meget sagt – Georgie foretrækker betegnelsen 'Rhythm & Blues'. Hans besøg i Danmark med backinggruppen The Blue Flames blev af en for en gangs skyld enig presse betegnet som en begivenhed af de store – og han kunne oven i købet trække fuldt hus. Georgie Fame har netop fået udgivet en ny LP, der på fantastisk kort tid er vandret op som en af de 10 mest solgte. LP'en bærer titlen »Sweet Things« og i anledning af pladesukces'en præsenterer vi hermed Georgie Fame med sin »sweet thing«.

Der skal en hel del til at sætte storbyen Hamborg på den anden ende, men de 4 Liverpool-drenge John, George, Paul og Ringo – bedre kendt som The Beatles – gjorde det så eftertrykkeligt, at byen endnu ikke er kommet sig efter besøget.

Beatles har ikke ligefrem været flittige til at give koncerter i 1966, det er kun blevet til et par enkelte i England, men nu skulle det altså være og det var Tyskland, der stod for tur. Til koncerten i Hamborg var der 6000 billetter til rådighed. De blev solgt i løbet af 1½ time. Sortbørspriserne på en enkelt billet nærmede sig de 100 DM eller ca. 175,- kr. de sidste dage før koncerten. Hvert eneste Hamborg-blad skrev side op og side ned om gruppen og i hundredevis af politibetjente var udkommanderet for at holde gemytterne i ro. Allerede klokken 5 om morgenen havde 200 piger taget opstilling ved Dammtor Bohnhof, hvor Beatles skulle ankomme.

Det blev en velkomst, som gruppen – og politiet – sent skal glemme. Af bare lykke over at have verdensberømt hederne tilbage i Hamborg – det var jo her, gruppen startede laven, der har rullet over det meste af verden – smadrede overbegejstrede fans ruder helt oppe i Möndebergstrasse, der ligger i den anden ende af byen.

Eftermiddagen tilbragte Beatles sammen med de gamle venner fra tidligere besøg. Ved aftenkoncerten gav de den nye succes »Paperback Writer« til ære for baryten Bettina, som var en af de første, der opdagede, at Beatles var noget særligt. Det tyske topnavn Drafi Deutscher blev arresteret af politiet for at have anstiftet tumulter – han gik bl. a.

og fortalte den flittige presse, at han var meget bedre end Beatles. Hans popularitet har været stærkt nedadgående efter denne episode. Beatles tog videre til Tokio næste dag fra Hamborgs flyveplads. Det var trist gråvej og kun John Lennons rosa jakke lyste op som et hindbærbolche, da Beatles kl. 16,15 vinkede farvel til de mange fremmødte fans, der havde haft et par begivenhedsrige dage. Det var et par dage, hvor selv B.B.s affære og senere giftermål med Günther Sachs i de sydtyske Alper var kommet i baggrunden – og det har ellers været årets historie i Tyskland!

NEIL CHRISTIAN

engelsk sanger på vej op med raketfart. Hans gennembrudsplade er "That's Nice".

ANNETTE DAY bliver pigen af imorgen. Hun skal spille den kvindelige hovedrolle i den nye Elvis Presley film. Læs mere om hende side 10.

TOP POP stiller nærgående spørgsmål til:

ANIMALS!

Spørgsmål: Hvad mener gruppen om Danmark?

Svar: Vi har desværre kun været der en enkelt gang – vi nød turen. Danmark er et meget rent land – og publikummet swinger godt.

Sp.: Walker Brothers?

Sv.: De er helt i orden, men spiller ikke den slags musik, vi foretrækker. I stilen synes vi bedst om Righteous Brothers, men Walkers er som sagt udmærkede og tilmed ikke så lidt sexede – og det er en god hjælp.

Sp.: Stå tidligt op om morgenen?

Sv.: Hader vi – især efter en hård nat.

Sp.: Pretty Things?

Sv.: Helt i orden!

Sp.: Parties?

Sv.: Vi elsker parties – undtagen disse, hvor det blot gælder om at præsentere hinanden og snuppe en cocktail og en pindemad, inden man stikker af igen. Ordentlige parties skal være noget med fællessang og stemning.

Sp.: Polen?

Sv.: Vi er helt vilde med de polske fans, men de er lidt underernærede med pop-musik dernede. Pop-pladerne går til fantastiske priser på sortbørsmarkedet. Vi har hørt om en, der gav 360 danske kroner for en LP plade med os. Det er som om 2. verdenskrig først er et overstået stadium nu dernede.

Sp.: Kan I bedst li' små clubber eller koncertsale?

Sv.: Helst de små clubber – der er stemningen som regel høj og der er mere kontakt mellem gruppe og publikum. Koncertsale er som regel ikke andet end skrig og smadrede stole!

Sp.: Hvilket af jeres egne numre synes I bedst om?

Sv.: »Miss Caulker« (der er bagsiden på »Bring it on home to me«). Det kan lyde lidt pralende, idet Eric Burdon har skrevet nummeret, men det er altså favoritnummeret.

Sp.: Hvad synes I om »I put a spell on you«????

Sv.: Vi elsker den i versionen med Nina Simone – hun har »soul«. Den er også god med vores gamle organist Alan Price. Vi har selv lavet den på vores sidste LP.

Sp.: Autoriteter?

Sv.: De er nødvendige i ethvert samfund, men de går os på nerverne, når de behandler vore fans på en temmelig svinsk måde.

j. k.

Fra Antikviteter til Elvis Presley

Annette Day er londonerinde, 18 år og indtil for tre måneder siden beskæftigede hun sig udelukkende med antikviteter. Så var det en lørdag formiddag, mens hun stod ved sin mors antikvitets stude i Portobello Road – Londons Loppetorv – at en herre spurgte hende, om hun ikke kunne tænke sig at blive filmskuespiller-

inde. Det lo Annette meget af, og fortalte samtidig, at hun ikke engang havde spillet med i de årlige skolekomedier, da hun endnu gik i skole.

Herren, der spurgte, hed Judd Bernard, og han var i London for at finde en pige til den nye Elvis Presley film. Han havde såmænd støvet rundt og først, da han så

Annette, mente han at have fundet den rigtige.

Annette var nu ikke sådan at lokke, og først efter at have rådført sig med sin mor, sagde hun ja til at tage en tur til Hollywood for en prøvefilmning. Det gik som det burde gå. MGM var begejstrede, og en filmmand sagde bagefter, at det såmænd ikke engang havde været nødvendigt at få Annette til USA for prøven. Hun var simpelt hen DEN pige man søgte. At agere skulle hun nok lære.

Efter sin USA tur rejste Annette hjem til London igen. Hjælp som sædvanlig sin mor i forretningen, hjælp som sædvanlig sin lillesøster med lektierne – og lagde planer for en fremtid, der som langt fra er sædvanlig.

Hvad skete der egentlig med Mersey Beats?

Det var i 1963, at pop-smagen pludselig begyndte at gå i den rigtige retning. I vrirten af mere eller mindre talentløse sangere med tandpasta-smil, våde hundøjne og hår på brystet kom Beatles jokkende op ad hit-listen med håret ned i panden og dumme svar på dumme spørgsmål. Liverpool var med et blevet verdens centrum i pop-henseende. I kølvandet på Beatles kom et væld af Liverpool-grupper. I 1963 var det, at man kom fra Liverpool, et kvalitetsstempel og næsten alle grupper der fra opnåede på det tidspunkt at komme på plade – uanset musikalske kvalifikationer. Der var sandelig Mersey-sound på drengen!

Lige i hælene på Beatles kom Gerry and The Pacemakers, Billy J. Kramer and The Dakotas, Swinging Blue Jeans og – Merseybeats.

Merseybeats var en af de få Liverpool-grupper, der overlevede pladepublikummets grovsortering. Gruppen, der på det tidspunkt bestod af Tony Crane, Aaron Williams, John Banks og Billy Kinsley, fik et gennembrud med »Don't Turn Around« og hermed var deres første lykke gjort. Ydermere havde – og har – Merseybeats et udseende, der nærmest kan sammenlignes med 4 × Paul McCartney, så deres billede hænger over mangen en piges seng og de har efterhånden været hovedpersonerne i utallige drømme.

I begyndelsen af 1964 blev det første medlem i gruppen skiftet ud. Det var Billy Kinsley, der blev erstattet af Johnny Gustafson ved bassguitaren. Johnny Gustafson var egentlig medlem af The Big Three, men han havde dannet sin egen gruppe og var netop kommet hjem fra en tourné i Tyskland, da han fik det smigrende tilbud fra Merseybeats. Gruppen kom med pladerne »It's Love that really Counts« og »Wishing and Hoping« og alt tegnede til at blive det helt store. Men Johnny Gustafson tumlede med andre planer. Han gik ud af Merseybeats november samme år og startede sin egen trio, Johnny Gus Set. Billy Kinsley kom tilbage til Merseybeats.

Adskillelsen var desværre ikke til gavn for nogen af grupperne. Både

Merseybeats og Johnny Gus Set kørte på pumperne til slutningen af 1965 – hvor begge grupper gik i total opløsning. Af stumperne dannedes to duoer – den ene med Tony Crane og Billy Kinsley under navnet Merseys, den anden med John Banks og Johnny Gustafson under navnet Johnny & John. Den første duo startede hårdt i 1966 med »Sorrow«, en gammel McCoys-melodi. Den bragte de to Merseybeats op på Top-Ti på rekordtid. Johnny & John, som vi præsenterer på billedet ved denne artikel, prøvede med singlen »Bumper To Bumper« og LP'en »Gustafson Meets Banks« at gøre forsøget efter, men det lykkedes ikke helt.

Alligevel kan man sige, at problembarnet i engelsk pop, Merseybeats, har fundet en vidunderlig recept: Man tager en ikke særlig succesfuld kvartet, deler den i to – og så har man to succesfulde duoer! Om den holder stik i alle tilfælde er nok et spørgsmål, der er lidt svært at besvare – jeg skal i hvert fald nok afholde mig fra det.

I øvrigt er der planer om at få både Merseys og Johnny & John til Danmark. I Danmark er Merseybeats bedst kendt for »I Love You, Yes I Do«, der i lange tider næsten har været et dagligt indslag i Efter Skoletid. Mærkeligt nok findes denne melodi kun på en LP i Danmark, men den kommer sikkert på single, når grammofonselskabet får øjnene op for den kolossale interesse for Merseybeats og deres gamle succeser.

j. k.

**NY
MAND
HOS
MANN**

Manfred Mann var ikke ret begejstret, da hans sanger, Paul Jones, fortalte ham, at han havde i sinde at »kvitte« gruppen og starte for sig selv. Selv siger Manfred Mann:

– Vi regnede egentlig med, at det ville være slut for os. The Manfreds uden Paul Jones. Utænkeligt.

Men så fandt de en ny sanger. Han hedder Michael d'Abo og har tidligere været i gruppen The Band of Angels. Han er 22 år og har en slående lighed med Paul Jones.

Men han siger: – Det er min form for sang, der nu kommer til at præge gruppen, og jeg håber, at folk vil kunne li' den.

Paul Jones kommentar: – Jeg håber sandelig, at jeg stadig har de samme fans.

Her ses til venstre Michael d'Abo og til højre Paul Jones. Manfred Mann synes åbenbart ikke, de er noget at le ad...

TOP POP

**SIR HENRY
AND HIS BUTLERS**

Fra TOP POP's medarbejder i London

Holder stilladset

Jeg vil ikke blive berømt på min brors navn, siger Michael McCartney, der har startet sin egen beat-gruppe.

Paul McCartneys bror, Michael, har også besluttet sig til at forsøge inden for showbranchen. Men i stedet for at spille i en popgruppe, er Michael blevet medlem af en »vittighedsgruppe«, som kalder sig »The Scaffold« (Stilladset). Gruppen har i løbet af de to år, den har eksisteret, opnået en mægtig popularitet, således har de både haft arrangementer i radio og TV og optrådt i flere forskellige klubber, hvilket er ret usædvanligt for en gruppe, der laver sketches.

Michael vil ikke høre til den slags, der bliver kendt, fordi han har en kendt bror. Dette har han nu også selv sat en stopper for, ved at tage navneforandring, så han nu inden for showbranchen hedder Michael McGear i stedet for.

Michael selv sagde, da vi mødtes i det engelske BBC studie i London:

– Hvorfor skulle jeg benytte mig af min brors popularitet? Hvis jeg ikke selv er i stand til at skabe mig et navn, vil jeg hellere forblive ukendt. Desuden har jeg snart forsøgt med alt muligt, for at skabe mig en levevej. Det strækker sig lige fra damefrisør til skrædder. Men jeg må indrømme, at efter jeg er blevet medlem af The Scaffold, er jeg ligesom faldet meget bedre til.

Om The Beatles kan jeg sige, at jeg synes de er meget talentfulde og charmerende, og jeg er sikker på, at de en dag vil blive meget populære.

Ikke for ingenting er Michael i en »vittighedsgruppe«.

Jeg bor stadig hos min far og stedmoder i Liverpool, og er, i modsætning til de flestes overbevisning, stadig de bedste venner med Paul. Vi har mange fælles interesser, såsom

klassisk musik og kunst, og dem diskuterer vi tit med hinanden. Paul har nu også altid været en super-bror. Da vi var mindre hjalp han mig altid, når jeg havde rodet mig ind i et slagsmål, og det til trods for, at han var meget mindre end jeg.

– Egentlig er jeg ualmindelig tilfreds med min tilværelse, betror Michael mig. Blot en ting kunne jeg tænke mig endnu, at finde en virkelig sød pige, som jeg kan holde af og dele mine interesser med.

K. D.

TOP12

BRIAN POOL'S TOP-12

Brian Poole har kåret sine 12 yndlings-træffere for øjeblikket (»My Top-12-Tunes At The Moment«) og vi bringer her resultatet sammen med en personlig hilsen fra Brian Poole til læserne. Bemærk, der er 2 danske pladeindspilninger mellem Brians favoritter: (»Little by Little« med Hitmakers – og – »Then I Kissed Her« med Black Devils)...

Mine ynglings-slagere for tiden:

- 1... Monday Monday
- 2... Did You Ever Have To Make up Your Mind?
- 3... Pretty Flamingo
- 4... Daydream
- 5... Hey Girl
- 6... Paperback Writer
- 7... Old Man River
- 8... Gloria
- 9... Mojo
- 10... Little By Little
- 11... Then I Kissed Her
- 12... Stand By Me

Mit ønske for TOP POP's læsere i dag:
Jeg ønsker jer held og lykke med alt.

Brian Poole

Der er mange, der får høsten hjem i denne tid. Ikke bare i København, også ude omkring. De engelske Cockneys, der nu bor i København, har haft en gylden-tourné-tid i de hollandske pop-kanaler (også TV-ens) og Bootjacks fra Sverige, der snart også mest er på dansk popgrund, har i august-september mest høstet i Finland. De kommer dog nu hjem igen (til Danmark via Sverige).

Sir Henry har »gjort« en ny langplade (Sir Henrys Album nr. 3) for HMV/Odeon og på den spiller de høstmelodier fra gode gamle dage, ting som »Sweet and Lovely« (Glemmer du – så husker jeg« (på engelsk – det husker man jo bedst på i dag) og »Beautiful Brown Eyes«. The Beatles håber på at få sanket sin gode høst hjem med LP'en »Revolver«, som udsendes 7. september... Indianerstammen »The Shadderhands« fra udkanten af Søndermarken netop neden for Valby Bakke, har hærget i Norge i sommer, men når lige hjem for at deltage i høstarbejdet, bl. a. med pladen »Baby« og »My Money« (Teener).

EN TOP POP HØST

Med den opblomstrende pop-sommer, der har floreret fra Nordkap til Gedser og fra Ladoga til Reykjavik og Vestmannaøerne, så måtte det jo også blive en fin-fin top-top høst. Den vi nu står i her efter den egentlige ferietid (som altså absolut ikke var nogen ferie for popperne).

I august satte høstens tid ind med smukke ting som Pretty Things, der efter tre dages tourne i Sverige kom helt til Herlev, hvor de optrådte i en hel time i den lokale hal for halvdelen af den lokale befolkning af Pretty Things-fans (resten kom strømmende til, om det så var helt inde fra København). Herlev-hallen er ved at blive en hel KB-hal, når det gælder pigtråd. Til gengæld er K.B. jo ikke, hvad den har været, efter at den er blevet afpoppet!

»Come See Me« er Pertty Things kendings-skrål for tiden, og det bliver efterfulgt så godt, at de ikke har noget at skråle over. Og det finder de (og vi) er en meget pretty thing...

I denne sen-høsttid er det folk som Spencer Davis og hans group og Kinks, der præger de rendyrkede pop-marker herhjemme. Spencer popper »Karusellen« i København med alt, hvad han har i sig her i 9ende måned (af 1966). Imens forlader Red Squares os. De skal i tre uger til Tjekoslovakiet på tourné med premiere i Prag. Nu de lige har spillet i Ringsted (hvor udi hviler dronning Dagmar) vil de gerne følge sagen op og se, hvor hun hvilede sig som barn (dronning Dagmar var født i Prag)...

VED
COURT
HELMER

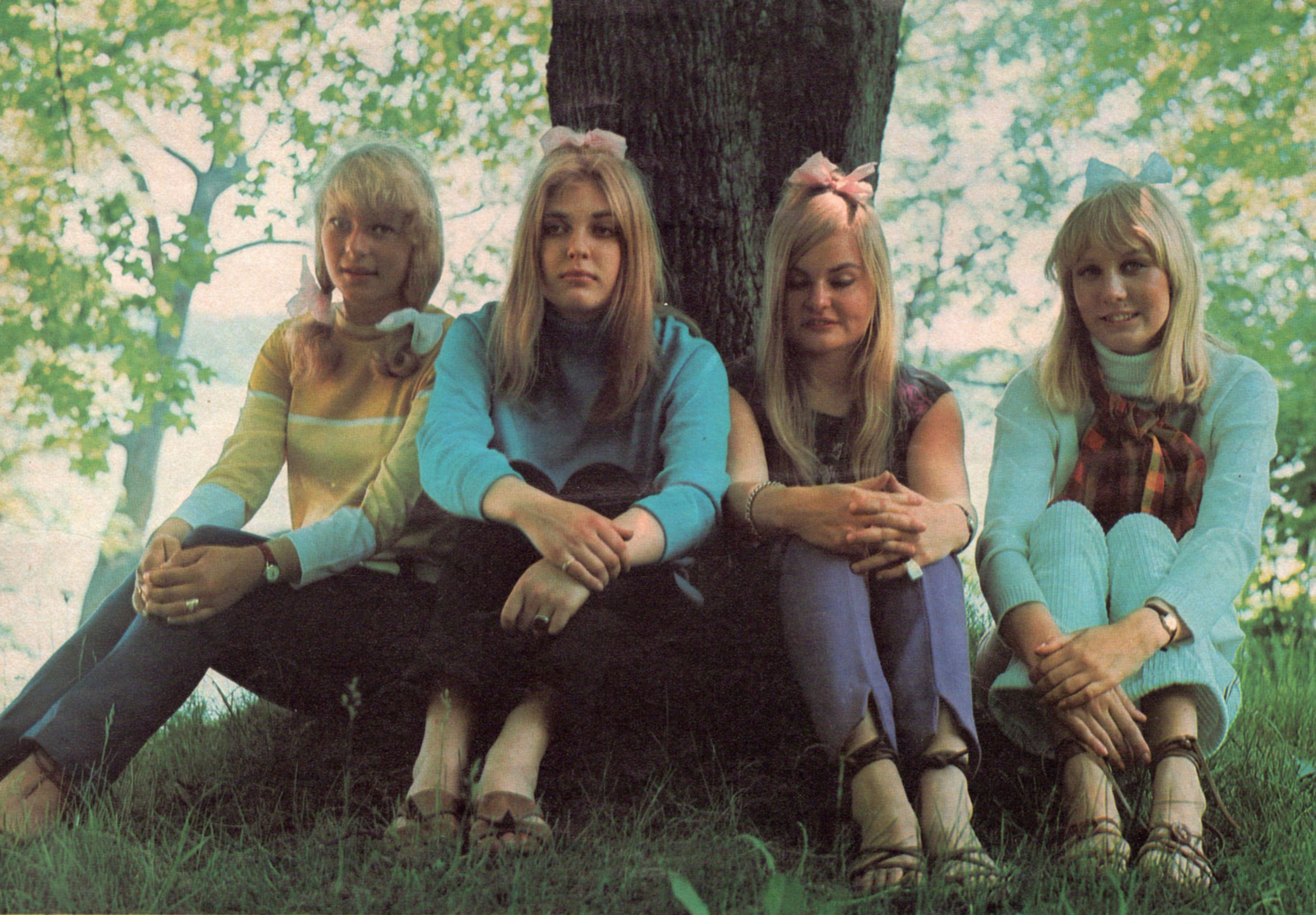
Blandt andre høstgæster må vi vist nævne Manfred Mann (uden Paul Jones), der fik »Karusellen« til at rotere og Shanes, der hjemsøgte de danske pop-klubber i svensk kapløb med The Plommons (»Sveriges sødeste popgruppe«). Plommons er den pop-gruppe, der har længst hår i Sverige i dag, og det er forbløffende, når man hører, at Plommons endda er en pige-gruppe – Pigepigtrådspipperne, som sjællænderne kaldte dem i al begejstring.

The Lee Kings

en af sveriges TOP POP prupper
kommer på Danmarkstourné fra
den 13. til den 16. oktober.

THE PLOMMONS

svensk pigegruppe, der har fundet ud af, at vejen til mandens hjerte går gennem øret...

SÅDAN ER HAN (2):

RODGER DALTREY FRA WHO

Den lyshårede af de fire crazy-gutter og guitar-smadrere – og den man dårligst kan forstå, fordi han taler et indfødt engelsk, der vist aldrig før har været udført (i al fald ikke uden oversættelse under)...

Rodger Daltrey skal efter sigende tale så uforståeligt, fordi det er ham, der til dagligt synger i WHO, og fordi han skal være vokset op i en cockney-sidegade, hvor kun de nærmeste naboer forstod, hvad han sagde. Hver opgang havde sin egen dialekt. Påstår Rodgers kammerat Keith (Moon).

Ja, Keith er Rodgers kammerat. Og det samme er tredjemanden Pete Townend fra WHO. Men fjerdemanden John Entwistle hører ikke til Rodgers private omgangskreds. – Faktisk kan vi ikke døje hinanden, siger

Rodger, – men penge er jo som fiskelim! Ellers hang vi aldrig sammen!

Rodger er meget glad for at tegne og male og har sit eget museum og kunstgalleri derhjemme (en moderne London-flat, hvor ingen naboer forstår ham).

– Jeg slapper dejligt af i samlingen, siger han. Men alligevel køber han både maling og lærreder næsten hver uge... – Det koster mig gerne mindst 10 shilling at skulle forbi en malerforretning, fortalte han mig over »a cool glass of beer«, da vi mødtes i Tivoli i sommer.

Rodger er især glad for pop-karrieren, fordi den ofte bringer ham til Californien, hvor alle gruppens plader nu optages... – Jeg kan nemlig næsten bedre lide den californiske sol end den britiske tåge, sagde han, – selv om mine billeder mere minder om tågen! CH.

Titlen er »Love Comes and Goes«, og dette med at komme og gå kan Trev i hvert fald tale med om. Han er født i maj 1948 i England og emigrerede sammen med sine forældre til Australien, da han var syv år. Familien slog sig ned i Sidney, men vendte tilbage til England i 1960. Her var det, at Trev første gang kom i rampelyset. Han vandt en sangkonkurrence i Blackpool, men hans noget rejselystne forældre besluttede sig året efter til at flytte tilbage til Australien, hvorfor Trev ikke rigtigt kunne følge sin nylig startede karriere op.

På rejsen til Australien sang Trev ofte for at underholde passagererne, og en af dem sagde, at han burde kontakte en af Sidneys TV-stationer. Det gjorde han så, og blot seks uger

Han har fået starten et par gange ★★★

Selv om Trev Gordon blot er 18 år, har han allerede slået sit navn fast som folkesanger i Australien. Det er sket gennem koncert-tourneer og ved faste TV-udsendelser. Nu håber han at skabe sig et navn i England, og da han allerede har indspillet en plade – for Pye – skulle mulighederne være der.

efter optrådte han i sit første TV-show. Siden gik det slag i slag og som 15-årig blev han – efter at have forladt skolen – professionel sanger.

I januar i år besluttede Trev's familie sig endnu engang at vende tilbage til England, og i London tog Trev så turen rundt til de gængse agenter, begyndte at optræde, for så endelig at få kontrakt, en kontrakt, der resulterede i endnu en, nemlig med Pye Records, og dette førte så til hans debutplade.

Nu håber Trev på at gøre den helt store karriere. Starten har han jo fået et par gange. Og når han noget, er hans ambition at medvirke i film og musicals.

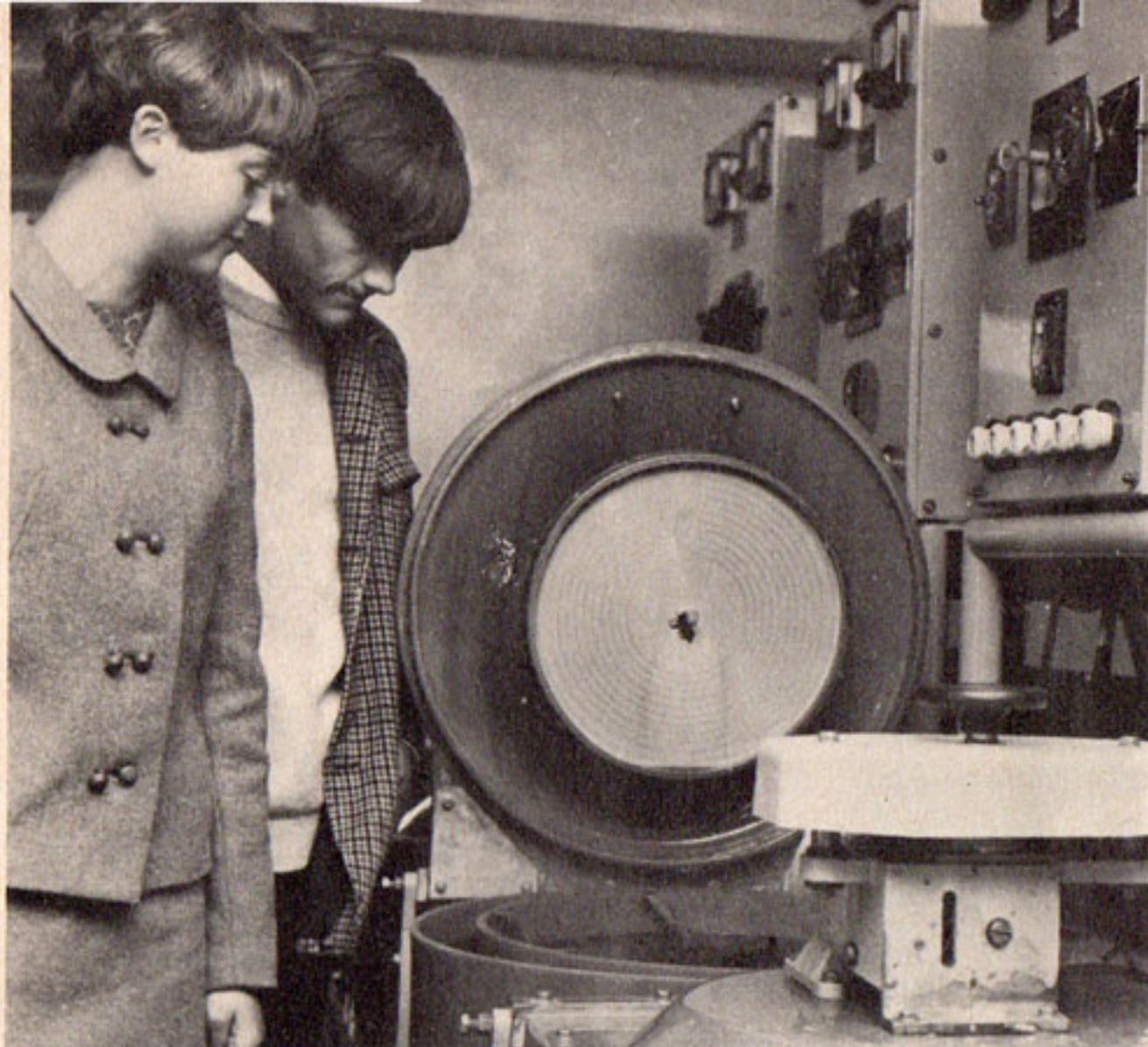
TOP POP

FØDSELSDAGS KALENDER

September-Oktober

ved Court Helmer

- 15/9: Tidligere drengestjerne, nu filminstruktør Jackie Cooper, USA, f. 1922.
Statsministerfrue, skuespillerinde Helle Virkner-Krag, Danmark, f. 1925.
- 16/9: Skuespillerinden Laureen Bacall, USA, f. 1924.
- 18/9: Filmstjernen Greta Garbo, Sverige, f. 1905.
Filminstruktøren Rossano Brazzi, Italien, f. 1916.
Inge Juel, Sverige, f. 1926.
Frankie Avalon, USA, f. 1940.
- 20/9: Filmstjernen Monica Zetterlund, Sverige, f. 1937.
- 21/9: Komikeren Einar Sissener, Norge, f. 1897.
Filmstjernen Sophia Loren, Italien, f. 1934.
- 22/9: Ingo (Ingemar Johansson), bokser, Sverige, f. 1932.
- 23/9: Filmskuespilleren Walter Pidgeon, USA, f. 1898.
Mickey Rooney, USA, f. 1922.
Romy Schneider, Schweiz-Tyskland, f. 1933.
- 24/9: Pop- og filmstjernen Anthony Newley, England, f. 1931.
Popstjernen Gerry Marsden, England, f. 1942.
- 25/9: Juliet Prowse, USA, f. 1936.
- 26/9: TV-hyggesprederen Lennart Hyland, Sverige, f. 1919.
Komikeren Gösta Bernhard, Sverige, f. 1910.
- 27/9: Filmstjernen Georges Raft, USA, f. 1903.
- 28/9: Marcello Mastroianni, Italien, f. 1924.
Brigitte Bardot, Frankrig, f. 1934.
Helen Shapiro, England, f. 1946.
- 29/9: Filmstjerne: Greer Garson, USA, f. 1908.
Angie Dickinson, England, f. 1931.
- 30/9: Filmstjernen Deborah Keer, USA, f. 1921.
Sangeren Johnny Matthis, USA, f. 1935.
Angie Dickinson, England, f. 1931.
- 1/10: Julie Andrews, USA, f. 1935.
- 2/10: Skuespilleren og filmmanden Burt Lancaster, USA, f. 1913.
- 3/10: Filmskuespillerinden Ann Smyrner, Danmark, f. 1936.
Chubby Checker, USA, f. 1941.
- 4/10: Swingpianisten Charles Normann, Sverige, f. 1920.
Skuespillerne Charlton Heston, USA, f. 1924.
Folke Sundquist, Sverige, f. 1925.
- 5/10: Skuespillerinden Lady Vivien Leigh, England, f. 1914.
Skuespillerinden og sceneinstruktøren Kirsten Sørlie, Norge, f. 1926.
- 7/10: Revystjernen Tutta Rolf-Ekmann (Norge-Sverige), f. 1905.
Sarah Churchill, England, f. 1914.
June Allyson, USA, f. 1923.
- 9/10: John Lennon, The Beatles, England, f. 1940.
Axelle Axel, Sverige, f. 1937.
- 10/10: Jazzstjernen Thelonius Monk, USA, f. 1920.
- 11/10: Filmskuespilleren Frank Robbert, Norge, f. 1918.
TV-Pekka Langer, Sverige, f. 1919.
Ingeborg Nyberg, Sverige, f. 1940.
- 13/10: Filmskuespilleren Cornel Wilde, USA, f. 1915.
Yves Montand, Frankrig, f. 1921.
- 14/10: Cliff Richard, England-Indien, f. 1940.

Det tog Marianne 4 timer at komme med lyntoget fra Vesterhavet til Valby bakke, hvor Sir Henry tog imod og sammen nåede de før frokost at se, hvorledes grammofonpladerne blev til hos Skandinavisk

Grammofon på Høffdingsvej. Her ses, hvorledes selve matricen blev fremstillet via syrebadet. Den skårrede lakplade bliver til matrice ved en kemisk proces.

Det morede Marianne og Sir Henry at se, hvordan de små plasticmassepølser blev til plasticpandekager og matriceret til små single-plader. Æskerne bag ved står parat til pakning og videreforsendelse til pladeforretningerne.

En dag med SIR HENRY

Om aftenen var Marianne til grammofonoptagelse i Metronome-studierne på Vibvej. Jan Bøgvad på trommerne, Arne Schrøder på 12-strengt guitar og Tommy Mortensen på hammond akkompagnerede troubaduren Sir Henry i »Glemmer du, så husker jeg« (på engelsk). Marianne glemmer det i hvert fald aldrig. – Det har været den helt store dag, sagde hun.

Marianne Gitte Frøkjær fra Esbjerg er ivrig medlem af Sir Henry And His Butlers fan-club og har flere gange deltaget i klubbens arrangementer. To gange har hun været med til klubbens tegnekonkurrencer. Første gang vandt hun en andenpræmie – en single plade – anden gang en førstepræmie. Det resulterede i et møde med Sir Henry i København.

Top-Pop var inviteret med og bringer her en rapport fra Mariannes store dag med sit store idol.

På TOP-POPs redaktion overrakte Marianne Gitte Frøkjær sin fan-stjerne den smukke tegning af ham, som hun selv har arbejdet med. Sir Henry gav hende til gengæld et TOP-POP-foto af sig selv med signatur. Fanklubbens leder, Kurt Andreasen, ser smilende til. Han er formand for en af Danmarks mest energiske fanklubber. Marianne Gitte er til dagligt i lære som reklametegnerske.

Det var på Dyrehavsbakken – i Place Pigalle – at Ole Bredahl blev Sir Henry og i tre somre har han været forlystelsesparkens pigtråds-konge. Endnu er det kun gået op ad bakke for ham i pigtrådsland. Det er noget andet her i rutschebanen.

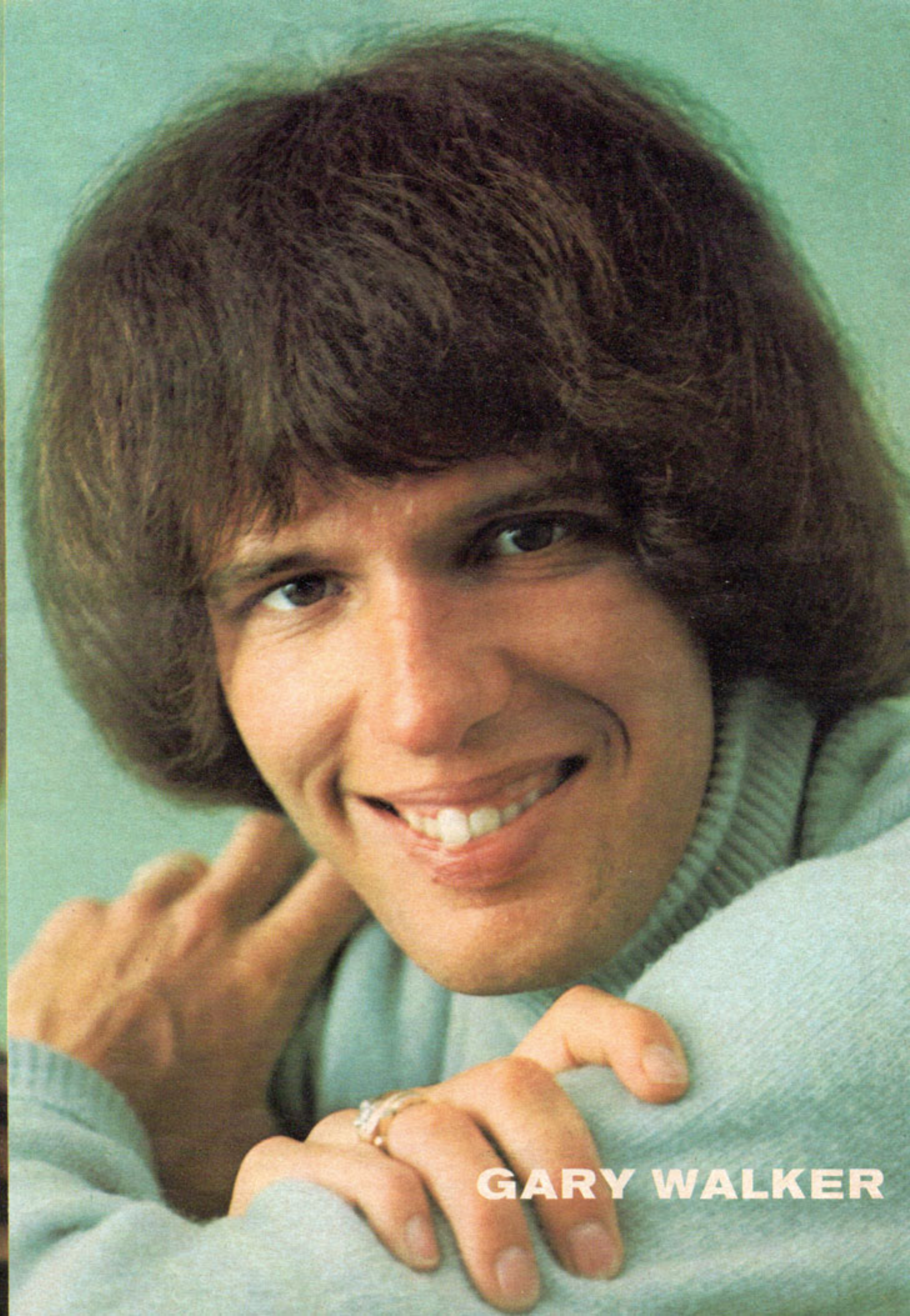
GERRY

der med sine
kommer til Danmark
den 1. oktober.

PACEMAKERS

JOHN WALKER

GARY WALKER

BIOGRAFI

John Maus blev født den 12. november 1943 i New York City, men flyttede som barn med sine forældre til Californien. Han skulle have været historielærer, men da han opdagede, at han kunne tjene penge ved at spille og synge, opgav han hurtigt den idé. Han er som gruppens eneste medlem gift. John har lyst hår og blå øjne og minder en del om Scott Engel, hvorfor disse to også kaldes

brødre, selv om de ikke er det fjerneste i familie med hinanden. John synger et par af gruppens numre. Hans favoritter er: Mantovani, Sandie Shaw, Johnny Mathis og Matt Murphy.

Scott Engel blev født i Hamilton, Ohio, den 9. januar 1944. Han har blå øjne og lyst hår og er gruppens største attraktion. Han synger de fleste numre og spiller bass-guitar – dog kun i sin fritid, da Walker Brothers har et større orkester med på scenen. Han har spillet professionelt med en rock 'n' roll-gruppe i flere år, inden han tog til Hollywood for at koncentrere sig om et kunststudium. Hans hovedinteresse er stadig maleri og skulptur, men desværre har han ikke mere særlig megen tid til at hellige sig denne hobby.

Favoritter hos Scott Walker er: Elly Fitzgerald, Jack Jones og Francoise Hardy.

Gary Leeds blev født den 9. marts 1944 i Glendale i Californien. Han har spillet trommer i 5 år og er den eneste i gruppen, der spiller sit instrument på scenen. Han har mørkt hår og brune øjne. Han spillede et kortere tidsrum trommer for Elvis Presley. Gary giver også et par numre på scenen, bl. a. det har han indspillet uden de andre på plade, »You Don't Love Me«. At flere kritikere har kaldt ham både talentløs som sanger og på skindene, tager han med overlegen ro. Han klarer sig nok endda. Hans favoritter er John Lee Hooker og Schubert.

PLADER

Indtil nu har Walker Brothers indspillet 6 singleplader – foruden Gary Leeds private. Alle, undtagen den første, »Pretty Girls Everywhere«, er kendte. Det er i øvrigt blevet til en LP, »Take it Easy with The Walker Brothers« – og en anden er på vej. Flere steder på kontinentet er der kommet singleplader og EPer, der er taget fra den første LP.

KONCERT

Her er den typiske stemning fra en koncert med Walker Brothers set fra tilskuerspladserne: – Atmosfæren i salen var fortættet. Det var som at sidde på en bombe, der kunne eksplodere hvert sekund. Da backinggruppen Quotations kom på scenen fulgt af Gary Leeds, brød helvede løs. Da John Maus og Scott Walker kom, var det som at opleve dommedag. Pressefotograferne blitzede løs og hysteriske piger begyndte at smide små dukker og kærlighedserklæringer op til trioens på scenen. Gruppen begyndte med »Land of 1000 Dances«. Jeg kunne intet høre, Alt var en infernalsk blanding af skrig, gråd og musik. Da

havn. Det var Gary Leeds, der var vendt tilbage med sine venner John Maus og Scott Engel. De mødtes ved et uheld – bogstavelig talt. Hvordan det gik til, ved egentlig ingen, men pludselig sagde det BUM og så var to biler stødt sammen. Den ene havde Gary Leeds som chauffør – den anden indeholdt John Maus og Scott Engel. Efter de sædvanlige stridigheder om, hvem der havde skylden, fandt de 3 fyre ud af, at de faktisk havde meget tilfælles. Gary havde sit trommesæt i vognen og en trommeslager var netop, hvad John og Scott stod og manglede. De øvede sammen nogle gange og fandt hurtigt ud af, at dette var den rigtige kombination. Så drog de til Hollywood, der er stedet, hvor man er noget eller bliver til det. Et længere engagement i nat-klubben »Gazzarri« ventede. Filmstjernerne, der smuttede indenfor for at blive set, kunne godt lide Walker Brothers afdæmpede beat-form, der var en behagelig afveksling i en larmende tid. Walker Brothers tjente en pæn ugeløn, men det helt store var det ikke. Hvis man skulle frem, var det England, der var stedet. Det blev til 3 returbilletter – det kunne jo være, at ingen gad høre dem i England.

Særlig godt gik det nu heller ikke til at begynde med. Først i maj, da der blev skrevet kontrakt med et større booking-firma, vendte det sig til det bedre. Philips skrev kontrakt om indspilninger med gruppen. Den første udgivelse, »Love Her«, gik støt ind på 30. pladsen. Gennembruddet kom med »Make It Easy On Yourself«, der blev placeret mellem de 3 øverste og holdt skansen i flere uger. Walker Brothers var skabt. Gruppen, Gary Leeds havde forudsagt skulle tage England med storm, var en realitet.

Nu var det ikke bare pladearbejde det gjaldt – engagementerne strømmede ind fra nær og fjern. I bunken var der et tilbud om en tourné med Roy Orbison, som gruppen med glæde tog imod.

Det var ikke Roy Orbison, det gamle, stabile navn, der var attraktionen på denne tourné. Det var Walker Brothers. Billetterne til koncerterne rundt omkring var revet væk få minutter efter salget var begyndt. Popbladene fattede en kolossal interesse for Walker Brothers. Man kunne ikke åbne et eneste uden at finde de seneste nyheder om de 3 »handsome« amerikanere. Også hjemme i USA begyndte man at spørge til dem, men som Walker's siger, »det er englænderne, der har skabt os – derfor bliver vi her!«

Før eller senere må Walker Brothers dog hjem. De er stadigvæk amerikanske statsborgere og må således kun opholde sig et kortere tidsrum i England. De kan selvfølgelig klare ærterne ved at blive engelske statsborgere. Der er ganske vist mange vanskeligheder forbundet hermed, men det engelske skattevæ-

sen skal nok lægge et godt ord ind for brødrene, de er nemlig mere end bare almindelig interesseret i at få fat i nogle af de fede skilling, Walker's har skrabet sammen. Efter sigende drejer det sig om ikke så få millioner. De kan også gifte sig til et engelsk statsborgerskab. For de 2 ungkarle i trioens er der nok at vælge imellem. Alene deres engelske fan-club har adskillige tusind medlemmer, hvoraf størstedelen er piger.

HISTORIEN OM

WALKER BROTHERS

- Scott Engel, John Maus og Gary Leeds – tilsammen Walker Brothers – er det største pop-fænomen siden Beatles! Lyder det overdrevet? Det er det nu ikke! I England er Walker Brothers i dag et lige så stort navn som Beatles og Rolling Stones – ja, måske større. Når Walker Brothers står på plakaten, er hallerne og klubberne altid stopfulde af begejstrede teenagere, der er kommet for at se hit-liste-topperne »in person«. De bliver sjældent skuffede, for Walker Brothers har en sceneoptræden, der får alt andet i pop, inclusive P. J. Proby og Mick Jagger, til at tage sig ud som en pænere danseskole.

Man kalder dem de nye Beatles. Der er imidlertid ingen sammenligning – de to grupper er vidt forskellige. Mens det for Beatles gælder, at de har nogle til tider hid-sige plader med masser af fremtrædende bas, bækkener og stortromme, gælder det for Walkers, at deres plader er temmelig tamme. På scenen er det lige omvendt. Beatles står ganske stille foran mikrofonerne og skaber hysteri ved deres blotte tilstedeværelse. Walker's sceneshow er præget af aktion, der er ålevridninger og sex på drengen.

På et punkt minder de to grupper dog om hinanden: De er begge så populære, at man skulle tro, det var lyv. Et eksempel med Walker Brothers: Et stort pop-magasin i England har haft en konkurrence, hvor hovedpræmien var Scott Engel's hovedpude! Bladet blev bombarderet med løsninger! Pigen, der vandt præmien, kunne mageligt have tjent en mindre formue ved at udstykke hovedpuden i minimale stumper og sælge dem for en 10-20 kr.

stykket. Så meget er bare en las, Walker's har rørt ved, værd. Hun gjorde det imidlertid ikke. I dag er hun den lykkeligste Walker Brothers-fan i verden – tænk sig at sove på Scott Engel's hovedpude hver nat! Umiddelbart virker dette hysteri barnagtigt, men den fanatiske idoldyrkelse har faktisk eksisteret siden vore bedstemødre faldt i svime over stumfilmstjernen Rudolf Valentino og hans sydlandske mandighed.

Historien om Walker Brothers begynder i foråret 1964. Trommeslageren, Gary Leeds, slog på det tidspunkt trommer for P. J. Proby, der var taget til England for at hente sig en succes. Efter 3 måneder med Proby tog Gary hjem til USA for at finde på noget nyt. Ved afrejsen sagde han: – Jeg vender tilbage om ca. 1/2 år med noget, der vil tage England med storm.

Det lød meget pralende, men den 19. februar 1965 kl. 7,25 ankom 3 lange, ranglede amerikanere med langt hår til Londons Luft-

de 20 minutter var gået, havde jeg stadig ikke hørt ret meget fra Walker Brothers. Men deres fantastiske frække optræden viste, de var i aktion. Jeg gik lidt senere sammen med resten af flokken. Et sted var to mænd ved at bære en besvimet fan bort. Det var lykkedes en pige at få revet et stykke af Scott's skjorte. Flere af hendes veninder fik lov at kysse tøjstumpen. En af dem græd af lykke. Da Walker Brothers en time senere blev smuglet ud af en dør og i al hast skubbet ind i en vogn, var de iført politihjelme – af sikkerhedsmæssige grunde.

Er der nogen, der er i tvivl om, at Walker Brothers er den største sensation siden Beatles? Så lad dem blot komme til Walker-koncert i England. Så nær helvede – eller himlen – har man aldrig været i levende tilstand...

WALKER BROTHERS FACTS OG FORNØJELIGHEDER

Det hænder af og til, at brødrene tager et smut hjem til USA for at hilse på forældre, venner og bekendte. Da Gary forleden var hjemme på besøg, sad han ganske uskyl-digt og spiste sin middagsmad på en café, da en kvindelig journalist kom hen og snakkede med ham. Hun snakkede om hans succes i USA og spurgte, hvad han ville bruge de mange amerikanske dollars til? Gary var lige ved at spørge, hvad hun talte om, da hun begyndte at kalde ham Herman! – Det var første gang, han blev forvekslet med Herman alias Peter Noone fra Manchester.

Walker Brothers bestod egentlig af 4 mand. Den fjerde var Jimmy O'Neil, der nu spiller i Birmingham-gruppen The Uglys.

Scott Walker fik sin første pladecukces med »Let's Go«, da han spillede med den amerikanske rock 'n' roll-gruppe The Routers. Det er dog ikke den samme som den danske succes »Let's Go«.

Efter at Scott og Gary offentligt har udtalt, at de børster tænder i Macs, vil sikre forlydender vide, at salget af Macs-tandpasta er steget kolossalt i England!

Australien er gruppens populæreste person John Maus, i Sverige er det Gary Leeds og i England Scott Walker. Smag og behag er som bekendt forskellig.

Walker Brothers er både fans og personlige venner af Liverpool-gruppen Cryin' Shames. Scott er præsident for gruppens fan-club.

Det er Scott's ønske at blive plade-producer, når de fede dage engang er forbi for Walker Brothers.

Walker Brother's yndlingsudtryk er »show-stopper«, der betyder noget i retning af fantastisk. Det blev opfundet af Gary en dag, han havde købt sin 4. store, røde sportsvogn.

Scott er hans direkte modsætning – han ejer ikke en eneste bil.

KLIP LANGS DEN HVIDE KANT

SCOTT WALKER

HISTORIEN OM **WALKER BROTHERS**

